

Prvi sneg.

Kakó sem vesel,
Da snežec spet bel
Se vsipa z višave
Hiti k nam v nižave.

Bom ptičke lovil,
Lepo jih gojil;
Kako bodo peli
Mi v kletki veseli.

Bom jesti dajal,
Krog njih bom skakljal,
Bom piti prinašal
In se jim oglašal.

A Bog iz nebes,
Je milih očes,
On branil jih bođe
Mi vsake nezgode.

Fr. Rajčević.

Veriga.

(Kr. Šmid.)

Šimen je bil nepošten deček in prav nič boljši od tatu. Ni sicer naravnost kradel; a kjer je kaj najdel, je zá-se pridržal, če si je tudi lahko mislil, čegavo je.

Neko jutro gre memo kovačnice. Blizo vrat je ležala na tleh lepa, železna veriga. Šimen najprej skrbno okrog sebe pogleda, če ga kdo ne vidi — in hitro zagrabí verigo. Toda precej grozovito zakriči in vrže verigo ob tla. Veriga je bila namreč še razbeljena in strahovito si je opekél vseh pet prstov.

Kovač, ki je bil zato tje položil verigo, da bi se ohladila, je slišal kričanje in pride k vratom ter pravi: »Prav ti je, da si si osmodil tatinske prste. Da se ti še kaj hujšega ne primeri, zapomni si to-le:

»Tat se s ptujim blagom bolj opeče,
Kot železo držal bi žareče!«

Kteri naj ima domačijo?

Neki kmet je imel tri sine, vsaki je hotel imeti posestvo. Pride do tožbe. Sodnik pravi: »Kteri je izmed vas najbolj čuječ in bo jutri videl prvi solnce sijati, naj

bo posestnik«. Tù gredó vsi trije še pred solnčnim vzhodom na polje čakati solnčnega vzhoda. Najstarejša gledata z nepremaknjenim očesom proti vzhodu, da bi prvi solnčni žarek zagledala. Toda najmlajši je bil navihan in je gledal proti zahodu in je že zdavno videl, kako je lepo obsevalo solnce nasprotne gore, ko sta brata še vedno pričakovala solnčnega vzhoda. Seveda so sodniki najmlajšemu dedščino priznali.

Nauk: Če hočeš, da ti bode kedaj nebeški Sodnik večno dedščino prisodil, obračaj vedno svoje oko proti svojemu zahodu, proti večeru svojega življenja — proti smrti, in sodba ti bo gotovo ugodna.

Šaljivi pripovednik.

(Učencev zlata dôba.)

Bral sem, da pred mnogo mnogo leti
 Bilo vse drugače je na sveti.
 »Zlata dôba« zove se ta čas; —
 Škoda, da takrat ni bilo nas!
 Žalost bila reč je nepoznana,
 Solza, jok in stok še bela vrana:
 Vse vtopljeno v rãdosti morjè
 Srce znalo ni, kaj je gorjè.

Zlasti srečni bili so dijaki.
 Priden, moder bil takrat je vsaki;
 Besedi »hudoben, grešen, len«
 Bil je vsim še nepoznán pomen.
 V šolo so učitelji hodili
 Le zato, da deco so hvalili;
 Kregal, tepel in uhal, lasal
 Ni otrók nihče še »tistihmal«.
 Ni še treba bilo se učiti,
 Zgodaj vstajati, glavó beliti:
 Vselej vse so zvrstno znali vsi,
 Če nobeden knjig pogledal ni.
 Kakor pesem so prijetna bila —
 Na primér — še slovnična pravila;